

DĚJ BALETU

První dějství

Peer nepolepšitelný: Děj začíná scénou v domácím prostředí Peera Gynta znázorněném stěnou z bílých prostěradel, kde Peer bojuje s imaginárními přízraky. Jeho matka Ase mezitím sbírá prádlo a očekává, že jí Peer pomůže. On se však místo toho schovává za jedno z bílých prostěradel a opět se propadá do svého vnitřního světa fantazií a děsů.

Následně se stěna z bílých prostěradel zvedá a pod nimi se vynořují Peerovy přízraky. Peerův svět se mění v realitu a zjevuje se postava se závojem – nevěsta doprovázená družičkami. Peer se pohybuje mezi nimi a pozoruje přípravy na svatbu nevěsty a ženicha, jež provází nervózní očekávání.

Peer mezi milenci: Peer svádí nevěstu, zároveň se setkává se Solvejg, ženou svých snů a dobrou přítelkyní nevěsty. Solvejg za sebou táhne pračku symbolizující celoživotní oddanost, starost a péči o Peera. Peer je jí fascinován, ale nedokáže se ovládnout a pokračuje ve svádění nevěsty. Vypuká chaos a svatba se mění ve zběsilou honičku, která končí až ve chvíli, kdy Peer bezostyšně unáší nevěstu. Nechává za sebou milující Solvejg, ženicha i všechny svatebčany.

Peer únosce: Během únosu se rozpoutá sněhová bouře odhalující horskou krajinu znázorněnou kupou svatebních šatů. Peer brzy začíná být vztahem s nevěstou znuděný. Nevěsta je znejistělá Peerovým drzým činem a cítí úzkost, načež ji Peer bez soucitu opouští.

Peer trollovaný: Na Peerově cestě se vynořuje další postava – stvůra zabalená do svatebních sukní a závojų. Peer s ní tančí a pomáhá jí obléct se do svatebních šatů. Najednou je ale vtažen do světa trollů a zjišťuje, že hra na svatbu se stvůrou se stává realitou. Král trollů ho chce přimět, aby si jeho dceru vzal za ženu, což Peer odmítá. Cítí další tíhu závazku a znovu se pokouší utéct. To však trollové vycítí a obklíčí ho. Až v poslední chvíli jej zachrání Solvejg, která přichází s velkými zvony, jejichž zvuk trolly odežene.

Peer zamilovaný: Peer je Solvejg uhranutý. Krásný okamžik lásky a spříznění ale netrvá dlouho. Peer se dozvídá o úmrtí matky Ase, udřené celoživotní starostlivostí a péčí o Peera.

Peer bezejmenný: K matčinu tělu přibíhají další ztělesněné podoby Peera, jež znázorňují rozervanost jeho osobnosti. Starší verze Peera se s matkou symbolicky loučí. Peer se vděčně obrací k milující Solvejg, jež ho utěšuje. Musí se přenést přes smrt matky a pokračovat v životě dál.

Druhé dějství

Peer svedený: Peer se znovu vydává na cestu za poznáním světa i sebe sama. Loučí se se Solvejg a odchází vstříc dalším dobrodružstvím. Dostává se do dalekého orientu, kde Peera svádějí tajuplné ženy. Vzápětí stane tváří v tvář jedné z nich, okouzující Anitře. Podléhá jejímu kouzlu a nechává se svést, aniž si všimne, že ho přitom Anitra okrádá, a nakonec od něj utíká pryč. Peer zůstává nahý, opuštěný a zmatený.

Ve svých představách Peer slyší milovanou Solvejg, jež zpívá. Příjemnou vidinu ale nahrazují děsivé noční můry. Přízraky Solvejg se mění v Peery, z Peerů se stávají Solvejgy. Navzájem se střetávají a ukazují Solvejg nikoli jako milující a trpělivou, ale jako rozzlobenou na Peera za to, jak se k ní choval. Zatímco Peer v sobě ztělesňuje všechny postavy, s nimiž se setkal, Solvejg odráží všechny podoby Peera, které za jeho života poznala. Peer přeludy vyděšeně pozoruje a přebíhá mezi jednotlivými přízraky ve snaze zjistit, co znamenají. V myšlenkách se setkává s vlastním osudem a poprvé začíná poznávat důsledky svého hýřivého života a neuvážených činů.

Peer nalézá vnitřní klid a vrací se domů. Tentokrát se však nesetkává s domnělými přízraky a stíny, ale sám se sebou. Naplno čelí své minulosti a všemu, co napáchal. Je na sklonku života a již nemá kam utéct.

V závěru se Peer znovu setkává s milovanou Solvejg, která na něj trpělivě čeká, stále stejně pečující a odpouštějící. Starý a vyčerpaný Peer k ní vděčně přichází a Solvejg symbolicky vyměňuje pračku za Peera, který se stává břemenem na jejích zádech. V pozadí se objevuje vzpomínka na jejich mladší a bezstarostnější já. Peer je blízko smrti a nachází smíření se svým životem i se sebou samým. Solvejg se

zároveň konečně zbavuje svého břemene – odstřihává vlasy od pračky, kterou s sebou celý život vláčela, a spolu s tím se odstřihává i od Peera. Ačkoli je konečně volná, stále má tendenci ohlížet se zpět. Ví ale, že musí jít dál. „*To, co nás čeká, je mnohem lepší než to, co necháváme za sebou.*“